

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/125/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124386798
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124386798.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 55 732 453, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 723,93 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 45C/16/2025-117 zo dňa 26. mája 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 45C/16/2025-117 zo dňa 26. mája 2025 vo výrokoch II. a IV. potvrdzuje.
- II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 45C/16/2025-117 zo dňa 26. mája 2025 vo výrokoch I. a III. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie sumy 54,03 eur zastavil (výrok I.), ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 669,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 723,93 eur od 15.03.2024 do 26.09.2024 a zo sumy 669,90 eur od 27.09.2024 do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a zároveň žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok III.). Napokon žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).
2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 723,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 723,93 eur od 14.03.2024 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného pod č. 9852851885 došlo k vzniku škody na vozidle poškodeného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený využívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 240005, ktorú si tento uplatnil na náhradu u žalovaného. Po oznámení o poistnom plnení, v ktorom žalovaný neuznal uplatnený nárok v celom rozsahu, poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok uplatnený žalobou.
3. Žalovaný v spore namietal, že zo servisom vystavenej faktúry č. OF2425450086 zo dňa 11.01.2024 vyplýva, že oprava vozidla bola ukončená dňa 11.01.2024. V oznámení o poistnom plnení zo

dňa 28.02.2024 žalovaný riadne informoval poškodeného, že neposkytol poistné plnenie z dôvodu neprimerane účtovanej dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla. Následne žalovaný prehodnotil výšku poskytnutého poistného plnenia a dňa 25.09.2024 doplatil poškodenému náhradu za opotrebenie vozidla a kilometrovné. Žalovaný mal však za to, že dôvodne určil nižšiu cenu za prenájom vozidla vo výške 106,80 eur za deň. Poukázal na cenníky iných požičovní motorových vozidiel, z ktorých vyplýva, že cena prenájmu vo výške 106,80 eur za deň zodpovedá kategórii vozidiel VW Touareg. Namietal, že nie je spravodlivé požadovať od neho úhradu prenájmu vozidla v neprimerane vysokej výške. Pri dĺžke zapožičania náhradného vozidla v trvaní 29 dní ponúkala spoločnosť SA-Cars vozidlo Volkswagen Touareg za cenu 100,- eur za deň, spoločnosť Global Car za cenu 75,- eur, požičovňa Hoffer za cenu 60,- eur za deň a autopožičovňa RAI mala v ponuke toto vozidlo za cenu 99,- eur na deň.

4. Žalobca v spore ďalej uviedol, že prenájom náhradného vozidla je podľa súčasnej judikatúry považovaný za skutočnú škodu. Náhrada škody má plniť reparačnú funkciu a zabezpečiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 240005 zo dňa 04.01.2024 so splatnosťou dňa 19.01.2024 na sumu 3.767,10 eur. K úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu boli žalovanému riadne doručené. K nároku uviedol, že v dôsledku škodovej udalosti bol poškodený vylúčený z možnosti používať svoje vlastné motorové vozidlo, a tento stav riešil nájmom náhradného vozidla počas obdobia, keď bolo vozidlo v oprave. Uplatnený nárok

na náhradu škody je v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a spĺňa všetky kritériá nároku na náhradu škody podľa ust. § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Opodstatnenosť a účelnosť dennej sadzby vyplýva z cenníka žalobcu, pričom neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť poškodeného hľadať najlacnejšiu požičovňu. Žalovaný v čase šetrenia poistnej udalosti nevykonal relevantný prieskum trhu, na základe ktorého by mohol tvrdiť, že sadzba účtovaná žalobcom bola nadhodnotená. Cenníky internetových autopožičovní predložené žalovaným označil žalobca za neúplné. Uviedol, že je potrebné skúmať aj dostupnosť vozidla, požiadavku na zloženie depozitu, povinnosť zaplatiť nájomné vopred a iné okolnosti. Za neopodstatnené považoval, aby si poisťovňa stanovovala obvyklú cenu nájmu. Rozporoval všetky žalovaným predložené cenníky, ako aj odpočet zmeny technickej hodnoty vozidla a tzv. prevádzkových nákladov, ktoré mal poškodený ušetriť. Žalobca považoval krátenie sadzby denného nájomného za neopodstatnené. Poukázal na to, že poskytuje služby náhradného vozidla v rámci svojej podnikateľskej činnosti a že jeho sadzby sú v danom mieste a čase akceptované. Podľa žalobcu žalovaný nepreukázal, že fakturovaná sadzba vo výške 129,90 eur s DPH bola v danom mieste a čase neprimerane vysoká. Žalobca zároveň odmietol tvrdenie, že by „parazitoval“ na systéme povinného zmluvného poistenia. Zdôraznil, že cenníky predložené žalovaným pochádzajú z neskoršieho obdobia. Ďalej poukázal na to, že poškodený nemusí mať dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie opravy a rovnako nemožno požadovať, aby tieto prostriedky použil práve na krytie nákladov súvisiacich so škodovou udalosťou.

5. Za nesporné považoval súd prvej inštancie to, že dňa 19.11.2023 došlo k dopravnej nehode v A. B. C., pričom v dôsledku tejto nehody došlo k škodovej udalosti

na motorovom vozidle poškodeného. Následne zmluvou o prenájme vozidla č. 756/803 zo dňa 08.12.2023 sa žalobca ako prenajímateľ a poškodený ako nájomca dohodli na nájme motorového vozidla zn. Volkswagen Touareg, EČV: AA 737 CJ, od 08.12.2023 so zmluvným nájomným vo výške 130,- eur za deň vrátane DPH (súd prvej inštancie chybné uviedol sumu 150,- eur). Nájom bol ukončený dňa 05.01.2024. Následne žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 240005 s dátumom dodania 05.01.2024, splatnú dňa 19.01.2024, na sumu 3.767,10 eur s DPH za prenájom náhradného vozidla za obdobie od 08.12.2023 do 05.01.2024, t. j.

za 29 dní x suma 108,25 eur + 20% DPH (suma 129,90 eur s DPH na deň), spolu suma 3.767,10 eur. Poškodený postúpil žalobcovi ako postupníkovi zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 05.01.2024 odplatne svoju peňažnú pohľadávku voči žalovanému

vo výške 3.767,10 eur. Podľa oznámenia o poistnom plnení zo dňa 28.02.2024 žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 28.02.2024 tak, že poškodenému uznal nárok

na náhradu škody v rozsahu 29 dní, t. j. od 18.12.2023 do 05.01.2024, v sume 3.043,17 eur, pričom poistné plnenie znížil o opotrebenie vozidla a o 0,01 eur za každý najazdený kilometer, čo predstavovalo zníženie o sumu 54,03 eur. Z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 25.09.2024 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný dňa 25.09.2024 ukončil šetrenie poistnej udalosti a poukázal žalobcovi doplatok za opotrebenie a kilometrovné vo výške 54,03 eur.

6. Súd prvej inštancie spresnil, že po čiastočnom späťvzatí žaloby zostala predmetom konania už len povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 669,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 723,93 eur od 14.03.2024 do 26.09.2024

a s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 669,90 eur od 27.09.2024 až

do zaplatenia. Na podklade dispozitívneho úkonu žalobcu – späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 54,03 eur konanie v časti o zaplatenie tejto sumy podľa ust. § 144 a § 145 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zastavil.

7. Citujúc ust. § 442 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 OZ, ust. § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 6 až 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.07.2024 a ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvou o postúpení pohľadávky z poškodeného na žalobcu zo dňa 05.01.2024 bola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, pričom postúpenie bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 05.01.2024. Ďalej uzavrel, že pasívna vecná legitímácia žalovaného vyplýva priamo z ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.

8. K spornej výške denného nájomného súd prvej inštancie uviedol, že pri svojom posúdení vychádzal z princípu zmluvnej voľnosti. Poukázal na to, že poškodený nemá žiadnu povinnosť, na základe ktorej by bol po dopravnej nehode povinný hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo podrobne skúmať a porovnávať podmienky, ktorými sa riadi požičiavanie automobilov u jednotlivých poisťovní. Ďalej uviedol, že kritériá pre posúdenie nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov, a teda aj rozsahu náhrady škody, sú určené prenájomom porovnateľného vozidla rovnakého typu alebo triedy, bez toho, aby rozhodujúcim kritériom bol vek vozidla. Pri posudzovaní primeranosti sa zohľadňuje obvyklosť ceny za prenájom obdobných motorových vozidiel v relevantnom čase a mieste, pričom sa prihliada na celé cenové pásmo, nielen na konkrétnu cenu najlacnejšej požičovne. Relevantné je reálne zaplatené nájomné, ktoré zodpovedá požiadavke primeranosti, bez ohľadu na prípadný aritmetický priemer cien alebo individuálny výpočet poisťovne.

9. Pre posúdenie nutnosti prenájomu náhradného vozidla považoval súd prvej inštancie

za podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel prenajať náhradné vozidlo. Bolo preukázané, že k dopravnej nehode došlo dňa 19.11.2023, poškodený si dal svoje vozidlo opraviť v autoservise a po dobu opravy využíval náhradné vozidlo. Súd prvej inštancie uzavrel, že bola preukázaná príčinná súvislosť medzi poisťnou udalosťou a užívaním náhradného vozidla poškodeným. Ďalej dospel k záveru, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že cena denného nájmu náhradného vozidla vo výške 129,90 eur bola neprimeraná. K cenníkom autopožičovní predloženým žalovaným uviedol, že tieto nebolo možné považovať za objektívny a relevantný prieskum trhu v danom období a na danom mieste. V oznámení o poisťnom plnení zo dňa 28.02.2024 žalovaný jednostranne upravil účtovanú sumu na 106,80 eur za deň, avšak túto zmenu bližšie nezodôvodnil ani nepreukázal. Zo spisu nevyplývalo, prečo žalovaný priznal iba sumu 106,80 eur za deň, pričom uvedené nebolo možné dodatočne preukazovať až následnými prieskumami vo vybraných autopožičovniach. Uzavrel, že žalovaný nepreukázal spôsob, akým určil cenu denného nájmu náhradného vozidla a krátenie poisťného plnenia žalovaným vyhodnotil ako nedôvodné a účelové.

10. K jednotlivým cenníkom autopožičovní RAI, SA-Cars, Global Car a Hoffer, predložených žalovaným, súd prvej inštancie uviedol, že išlo o internetové ponuky zo dňa 17.10.2024, pričom prenájom vozidla trval v období od 08.12.2023 do 05.01.2024. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný nepreukázal, že by v rozhodnom období - teda v čase konkrétneho prenájomu - vykonal relevantný prieskum trhu. Ním predložené cenníky nepreukazovali dostupnosť motorového vozidla v danom mieste a čase a nezohľadňovali ďalšie poplatky a podmienky jednotlivých požičovní, ktoré sú bežne účtované. Ako príklad súd prvej inštancie uviedol autopožičovňu Hoffer Nitra, ktorá si pri prenájme vozidla nad 500,- eur bez DPH účtovala poplatok za dovoz vozidla do Žilinského kraja vo výške 170,- eur

bez DPH. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že za objektívny prieskum trhu nepovažoval ani dodatočne doložené cenníky predložené v priebehu konania, ktoré boli vytlačené dňa 10.03.2025. Autopožičovňa Žilina ponúkala iný typ vozidla, než aký bol v danom prípade prenájatý, a to za rozdielnych podmienok vrátane práva na jednostrannú úpravu cien. Rovnako považoval za nepreukázané, že by toto motorové vozidlo bolo skutočne dostupné

v decembri 2023. Za objektívny nepovažoval ani cenník spoločnosti Slovcar zo dňa 10.03.2025, ktorý sa týkal iného typu vozidla, pričom pri prenájme sa vyžadovala záloha

a podmienkou bolo, že nájomca je oprávnený užívať vozidlo len po dobu dohodnutú

v zmluve. V danom prípade však poškodený nemal vedomosť o tom, dokedy bude jeho vozidlo v autoservise.

11. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný v čase šetrenia poistnej udalosti nevykonával relevantný prieskum trhu. Dodal, že poškodený sa dostal do nepriaznivého stavu zavinením klienta žalovaného a nie je spravodlivé túto nepriaznivú situáciu ďalej umocňovať tým, že by bol poškodený neprimerane zaťažovaný povinnosťou hľadať v sieti požičovní tú s najvýhodnejšími podmienkami prenájmu náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 14Cob/204/2019, spis. zn. 14Cob/2/2018, spis. zn. 6Co/40/2021, spis. zn. 13Cob/110/2017, spis. zn. 9Co/107/2023 a Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Co/105/2024, podľa ktorých nie je možné spravodlivo požadovať, aby si poškodený v obdobnej situácii vykonával prieskum trhu. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla za dobu opravy poškodeného vozidla. Na záver poukázal na skutočnosť, že žalovaný v iných prípadoch akceptoval výšku denného nájomného vo výške 150,- eur za deň. S poukazom na uvedené priznal žalobcovi náhradu nákladov za nájom náhradného motorového vozidla vo výške 669,90 eur, čo predstavuje rozdiel medzi vyúčtovaným nájomným zo strany žalobcu vo výške 3.767,10 eur a sumou priznanou žalovaným vo výške 3.097,20 eur.

12. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný oznámil žalobcovi výšku poistného plnenia listom zo dňa 28.02.2024, v ktorom uviedol, že dňa 28.02.2024 ukončil šetrenie poistnej udalosti. Tento deň preto považoval za deň skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinností poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie. V súlade s ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. bol žalovaný ako poisťovateľ povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní, t. j. najneskôr do 14.03.2024. Súd prvej inštancie však priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho, t. j.

od 15.03.2024, keď sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku voči poškodenému v časti neposkytnutého poistného plnenia vo výške 723,93 eur.

Od uvedeného dňa bol poškodený, resp. žalobca, na ktorého bola pohľadávka spolu s jej príslušenstvom postúpená, oprávnený uplatňovať si voči žalovanému zákonný úrok z omeškania. Keďže žalovaný dňa 26.09.2024 uhradil žalobcovi sumu 54,03 eur, bol nárok žalobcu dôvodný v rozsahu zaplatenia sumy 669,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 723,93 eur od 15.03.2024 do 26.09.2024 a s úrokom z omeškania

vo výške 9,50 % ročne zo sumy 669,90 eur od 27.09.2024 až do zaplatenia, pričom v tomto rozsahu žalobe súd prvej inštancie vyhovel. Vo zvyšnej časti žaloby, t. j. v časti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania za jeden deň 14.03.2024, zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal tento nárok v plnom rozsahu. Žalobca bol v spore úspešný v rozsahu priznaného nároku – istiny aj príslušenstva pohľadávky – ako aj v časti, v ktorej bolo konanie čiastočne zastavené. Procesné zavinenie na zastavení tejto časti konania bolo totiž na strane žalovaného, ktorý sumu 54,03 eur uhradil až po podaní žaloby. Žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti, a to vo vzťahu k úroku z omeškania za jeden deň (14.03.2024).

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že by odvolací súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania. Alternatívne žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. V odvolaní žalovaný namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto námietky konkretizoval tým, že v zmysle oznámenia o poistnom plnení uhradil poškodenému náklady za prenájom náhradného vozidla v trvaní 8 dní a priznal dennú sadzbu 106,80 eur, ktorá podľa cien v autopožičovniach v danom mieste a čase zodpovedala obvyklej cene. Svoje tvrdenia podložil ceníkmi autopožičovní. Mal za to, že súd prvej inštancie sa s jeho námietkami, najmä k primeranosti dennej sadzby nájomného, nevysporiadal správne a v rozpore so skutkovým stavom. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého poškodený nemá povinnosť hľadať lacnejšiu

autopožičovňu a že skutočnou škodou je akékoľvek nájomné účtované prenajímateľom. Takýto výklad je podľa žalovaného v rozpore so zásadou právnej istoty

a s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, keďže pripúšťa náhradu akejkoľvek sumy bez posúdenia účelnosti a primeranosti nákladov. Uznal, že poškodený nemá povinnosť vyhľadávať najlacnejšiu autopožičovňu, avšak je povinný konať hospodárne. Podľa žalovaného výška denného nájomného určená súdom prvej inštancie nezodpovedala obvyklej cene. Cenníky autopožičovní z rôznych regiónov podľa neho preukazovali, že náhradné vozidlo bolo možné prenajať aj za cenu podstatne nižšiu, než účtoval žalobca. Zároveň mal

za to, že cenníky predložené z iného obdobia boli relevantné, keďže rozdiel predstavuje len niekoľko mesiacov a žalobca nepreukázal, že by v čase prenájmu boli ceny výrazne odlišné. Vzhľadom na rast cien možno predpokladať, že ceny v rozhodnom období neboli vyššie. Ďalej namietal, že zákon žalovanému v likvidačnom konaní neukladá povinnosť predkladať dôkazy, na základe ktorých určil výšku denného nájomného. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal primeranosť ceny 129,90 eur za deň. Interné dokumenty iných poisťovní nepovažoval žalovaný za dôkaz obvyklej ceny, pričom poukázal na to, že nebolo preukázané, že išlo o rovnaký skutkový stav ako v posudzovanej veci, rovnakú dĺžku nájmu či identickú kategóriu poškodeného vozidla. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Cob/82/2023 a spis. zn. 7Cob/97/2023 s tým,

že žalobca má uniesť dôkazné bremeno ohľadne ním tvrdenej primeranosti a obvyklosti fakturovanej ceny za nájom náhradného vozidla. Ďalej namietal, že žalobca cenu denného nájmu neprispôsobuje dĺžke prenájmu, čím zvyšuje náklady. Podľa žalovaného sú vozidlá prenajímané žalobcom neprimerane drahé a jeho obchodný model je v dôsledku garantovaného plnenia poisťovne nekonkurenčný. Súd prvej inštancie preto podľa žalovaného nedostatočne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie nemožno považovať za správne.

Za irelevantné považoval žalovaný odkazy súdu prvej inštancie na rozsudky okresných a krajských súdov, keďže neboli uvedené bližšie skutkové okolnosti týchto prípadov. Podľa jeho názoru nemožno rozhodnutia iných súdov automaticky považovať za ustálenú judikatúru, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Cob/82/2023 a Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/138/2019. Súd prvej inštancie nedostatočne vykonal dokazovanie o primeranosti ceny náhradného vozidla, rezignoval na riadne zistenie skutkového stavu a jednostranne sa priklonil k tvrdeniam žalobcu bez ich dostatočného odôvodnenia. Rozhodnutie označil za nepreskúmateľné a arbitrárne, súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou primeranej výšky náhrady škody a denného nájomného za náhradné vozidlo, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCdo/3/2015. Žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, argumentujúc, že sa súd prvej inštancie nezaoberal jeho jednotlivými námietkami. Súd prvej inštancie nevyhodnotil, akú výšku denného nájomného možno v danom regióne považovať

za obvyklú, ani ako dospel k záveru, že nárok žalobcu je opodstatnený, preto napadnuté rozhodnutie trpí podľa žalovaného vadou nepreskúmateľnosti. Podľa žalovaného súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnych skutkových záveroch a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že v postupe niektorých autopožičovní a autoservisov sa prejavujú znaky zneužívania systému povinného zmluvného poistenia, keď sa náklady

na nájom vozidla umelo navyšujú. Súd prvej inštancie tak nesprávne vyhodnotil výsledky dokazovania a neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Rozhodnutie považoval

za rozporné s princípmi zákonnosti a spravodlivého procesu. Žalovaný tak považoval napadnuté rozhodnutie za nespĺňajúce kvalitatívne požiadavky kladené na súdne rozhodnutie podľa ust. § 220 ods. 2 CSP a zároveň v rozpore so základným právom na súdnu ochranu podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. 16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň zotrval na všetkých svojich doterajších tvrdeniach. Žalobca považoval výšku denného nájomného 129,90 eur za preukázanú predloženými listinnými dôkazmi, a to zmluvou o prenájme, faktúrou a cenníkom žalobcu. Žalovaný podľa žalobcu nepreukázal, že ním určená sadzba nájomného 106,80 eur zodpovedala obvyklej cene v čase a mieste prenájmu. Zopakoval, že cenníky autopožičovní predložené žalovaným, nemožno považovať

za objektívny prieskum trhu, keďže išlo o ponuky z iného obdobia, ktoré nepreukazovali reálnu dostupnosť vozidiel v čase škodovej udalosti a obsahovali odlišné podmienky prenájmu. Zotrval na tom, že poškodený nemá povinnosť vyhľadávať najlacnejšiu požičovňu. Závery súdu prvej inštancie považoval za súladné s ustálenou judikatúrou, napríklad

s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline spis. zn. 13Cob/110/2017. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dôkazy, dospel k správne skutkovému aj právne záveru a priznal žalobcovi len skutočne preukázané a účelne vynaložené náklady.

17. K jednotlivým ponukám žalobca vo vyjadrení uviedol, že predložené cenníky autopožičovní RAI, Hoffer-Rent, Global Car a SA-Cars nebolo možné považovať za objektívny prieskum trhu, keďže sa netýkali rozhodného obdobia ani miesta škodovej udalosti. Podľa žalobcu autopožičovňa RAI vyžaduje úhradu depozitu, manipulačné poplatky, poplatok za čakanie a pristavenie vozidla, pričom ceny sú uvedené bez DPH. Autopožičovňa Hoffer-Rent požaduje platbu nájomného vopred, zloženie depozitu vo výške 500,- eur a poplatok 170,- eur bez DPH za dovoz vozidla z Nitry. Global Car sídli v Bratislave, pričom účtuje poplatok 0,80 eur/km za pristavenie vozidla a depozit 600,- až 1.000,- eur, pričom ceny neobsahujú DPH ani neobmedzené kilometre. Autopožičovňa SA-Cars má sídlo v Košiciach, požaduje úhradu nájomného a depozitu 1.000,- eur vopred a účtuje poplatok za pristavenie vozidla, ktorého výška nie je uvedená. Všetky uvedené požičovne sídli mimo regiónu Tepličky nad Váhom, ponuky boli z iného obdobia (október – november 2024) a nepreukazovali dostupnosť vozidiel v čase prenájmu (december 2023 – január 2024). Nesúhlasil ani s tvrdeniami žalovaného, že si poškodený mohol prenajať náhradné vozidlo už za 39,60 eur/deň, keďže žalovaný nepreukázal, že takáto cena bola v čase prenájmu v mieste škodovej udalosti reálna. Zopakoval pritom, že žalovaný predložil cenníky z iného obdobia. Argument žalovaného,

že ceny majú rastúcu tendenciu, označil za nepravdivý. Na podporu žalobca poukázal na to, že podľa cenníka požičovne RAI zo dňa 01.04.2025 bola denná sadzba 80,- eur bez DPH, pričom požičovňa Hoffer znížila cenu zo 60,- eur (17.10.2024) na 45,- eur (01.04.2025). Žalobca mal za to, že žalovaný nevykonal relevantný prieskum trhu a bol toho názoru, že sa súd prvej inštancie s námietkami žalovaného ohľadom výšky dennej sadzby nájomného podrobne zaoberal. Poukázal na svoje podanie zo dňa 01.04.2025 a na k nemu priložené dôkazy – najmä faktúry a oznámenia o poistnom plnení, z ktorých vyplývalo, že žalovaný v obdobných veciach tú istú sadzbu akceptoval. K námietke žalovaného, že nepreukázal rovnaký skutkový stav v iných prípadoch, žalobca uviedol, že rovnaká dĺžka nájmu aj kategória vozidla sú preukázané priloženými faktúrami a kryciami listami. Považoval za nespravodlivé, že žalovaný poškodeného v čase poistného plnenia nijako nekontaktoval ani ho neodkázal na konkrétnu požičovňu. K odkazu žalovaného na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Cob/82/2023 žalobca uviedol, že toto rozhodnutie nie je verejne dostupné. Mal za to, že žalovaný účelovo opomínal, že žalobca v tomto konaní preukázal primeranosť účtovanej dennej sadzby nájomného, a preto nemožno aplikovať rozhodnutia, na ktoré žalovaný poukazoval. Podľa žalobcu je logické, že nepredkladal internetové cenníky iných požičovní, keďže z nich nemožno určiť konečnú cenu nájmu. Naopak, predložil faktúry a oznámenia o poistnom plnení od viacerých poisťovní, vrátane žalovaného, ktoré rovnakú dennú sadzbu akceptovali ako obvyklú a primeranú. Zároveň odmietol tvrdenie žalovaného, že primeranosť možno preukázať len cenníkmi iných požičovní, keďže tieto často neobsahujú všetky poplatky, pričom cena žalobcu je konečná, bez záloh a platieb vopred. Poškodený sa tak nemusel zadlžovať ani financovať nájom z vlastných prostriedkov, čo je v súlade so zásadou spravodlivej náhrady škody.

18. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co/107/2023, spis. zn. 9Co/129/2024, spis. zn. 7Co/17/2025, spis. zn. 14Cob/204/2019 a Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Co/105/2024. Podľa žalobcu poškodený nemá žiadnu povinnosť porovnávať požičovne, skladať depozity či platiť nájomné vopred. Poškodený bol už samotnou škodovou udalosťou obmedzený a nie je dôvod, aby sa jeho nepriaznivá situácia ešte umocňovala dodatočnými povinnosťami. Odmietol tvrdenia o údajnej svojvôli a arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo riadne, logicky a presvedčivo odôvodnené, pričom súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými námietkami žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivý proces (nález Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/119/2003).

19. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne iné ďalšie podania strán v odvolacom konaní.

20. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a IV. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v rozsahu uvedenom vo výroku II. vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom

z ust. § 379 CSP, t. j. v rozsahu výrokov II. a IV., viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny vo výroku II., ako aj v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania potvrdil. Vo zvyšnej odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výrokoch I. a III. zostal rozsudok súdu prvej inštancie týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

21. Vo všeobecnosti odvolací súd zdôrazňuje, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

22. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie vo výrokoch II. a IV. súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu v časti zodpovedajúcej výroku II., vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

24. Odvolací súd v ďalšom považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

25. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadom primeranosti výšky nájmu náhradného vozidla, ním predloženými dôkazmi, dôkazné bremeno ohľadom tejto skutkovej otázky presunul nesprávne na žalovaného, pričom súčasne rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval žalovaný za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

26. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd vo všeobecnosti zdôrazňuje že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať

s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP vysporiadal s argumentáciou žalovaného v spore a s ním produkovanými dôkazmi, pričom to, že sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie žalovaný nestotožnil, nemôže založiť odvolací dôvod či už podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP alebo ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

27. V rámci svojej argumentácie sa žalovaný opieral o rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 1Cz/86/1990 zo dňa 30.11.1990 (publikovaného v Zbierke stanovísk najvyšších súdov a rozhodnutí súdov ČSFR č. 2-3 ročník 1992 pod poradovým č. 7), v zmysle ktorého právnej vety škodu spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na požičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol použiť v dôsledku poškodenia, treba považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov. Ďalej žalovaný poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3MCD0/3/2015 zo dňa 28.06.2016. Najvyšší súd v tomto prípade vyslovil záver, že skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu. Ale aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaná zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkolvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Otázka, či náklady na nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej, než je obvyklá potrebná k prenájomu porovnateľného vozidla, zaťažuje žalobcu.

28. Odvolací súd, zohľadniac aj vyššie citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, považuje za potrebné na tomto mieste vyjadriť sa k otázke dôkazného bremena v posudzovanom prípade. Vo všeobecnosti leží dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností na tej strane sporu, ktorá existenciu týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Poškodeného (prípadne jeho právneho nástupcu ako v posudzovanej veci) uplatňujúceho si v konkrétnom spore priamo proti poisťovni v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody spočívajúcej vo vynaložení nákladov na dočasné obstaranie náhradnej veci (motorového vozidla)

za poškodenú vec po dobu jej opravy zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že ku poškodeniu jeho motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, u ktorého bola zodpovednosť za škodu spôsobenú jeho prevádzkou poistená u žalovanej poisťovne, ďalej že v dôsledku nemožnosti používať svoje motorové vozidlo v dôsledku jeho poškodenia a s tým súvisiacej opravy po určitú dobu použil iné (náhradné) motorové vozidlo a napokon náklady, ktoré s týmto použitím vynaložil. Týmto poškodený preukáže všetky podmienky vzniku objektívnej zodpovednosti poisteného za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (škodu a príčinnú súvislosť jej vzniku s prevádzkou motorového vozidla). Ak žalovaný (poisťovňa) tvrdí, že poškodený vynaložil vyššie náklady ako zodpovedá obvyklej cene nájmu obdobného (porovnateľného) motorového vozidla v danom mieste a čase, zaťažuje žalovaného v spore dôkazné bremeno preukázať ním tvrdenú (nižšiu) obvyklú cenu. Následne v prípade preukázania takejto nižšej obvyklej ceny nájmu dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach, odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej než je obvykle potrebná k prenájomu porovnateľného vozidla, zaťažuje žalobcu.

29. Odvolací súd sa tak nestotožnil s námietkou žalovaného o nesprávnom vyhodnotení dôkazného bremena súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle vyššie popísaného rozdelenia dôkazného bremena. Zaoberal sa dôkazmi produkovanými žalovaným (viď odseky č. 42 až č. 45 a č. 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku), pričom hodnotenie týchto dôkazov súdom prvej inštancie nemožno považovať za rozporné so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a princípmi formálnej logiky. Odvolací súd sa tak stotožnil

so skutkovými záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o nižšej výške obvyklého nájmu porovnateľného vozidla v danom mieste a čase, ako boli poškodeným vynaložené náklady na nájom náhradného motorového vozidla. Vychádzajúc z uvedeného potom možno konštatovať, že vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená účelnosť poškodeným vynaložených nákladov na nájom náhradného motorového vozidla. Rovnako, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie (viď odsek č. 47 odôvodnenia napadnutého rozsudku), aj odvolací súd považoval obranu žalovaného v spore založenú na námietke neprimeranosti výšky nájomného vynaloženého poškodeným na nájom náhradného motorového vozidla za účelovú, ak žalobca v spore preukázal, že žalovaný v zásadne rovnakom období akceptoval totožné nároky žalobcu v celom ním uplatnenom rozsahu, pokiaľ ide o výšku denného nájomného, keď poskytol poisťné plnenie za nájom rovnakého typu motorového vozidla ako v posudzovanej veci (Volkswagen Touareg) v jednom prípade vo výške 125,- eur bez DPH/ deň

(v posudzovanej veci uplatnená výška nájomného 108,25 eur bez DPH), pričom nájom trval 8 dní a v druhom prípade vo výške 129,89 eur vrátane DPH/deň (v posudzovanej veci uplatnená výška nájomného 129,90 eur vrátane DPH), pričom nájom trval 25 dní. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že v týchto prípadoch išlo o odlišné skutkové okolnosti, z listín predložených žalobcom také nevyplývajú. Až absurdne vyznieva argument žalovaného v odvolaní, že poškodený mal možnosť prenajať si náhradné motorové vozidlo už za cenu 39,60 eur vrátane DPH/deň, keď predmetom nájmu za túto cenu bolo vozidlo Škoda Karoq (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 10.03.2025), čo je vozidlo úplne inej kategórie ako bolo poškodené motorové vozidlo poškodeného (Volkswagen Touraeg), teda nie porovnateľné vozidlo.

30. V nadväznosti na uvedené, konštatujú neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ako aj v závislom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust.

§ 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo zvyšnej odvolaní nenašiel napadnutej časti, t. j. vo výrokoch I. a III. zostal rozsudok súdu prvej inštancie týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).